

I den lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i Lyrikkspalten.

Velkommen og lykke till! Tove Rutle – lagleder

Åpent sind og undren...

Tak til Elise som sendte stafetten til mig. Jeg er ikke god til at begrænse mig – eller fortælle kun én historie. Så her er to.

Jeg var heldig at blive sat i en skole med lærere som holdt af at fortælle. De ville lære os om den levende tanke og det frie ord. I grunden et fint pensum. Et af de pædagogiske greb var træne i at fortælle sagn og eventyr. Så bliver man sulten på selv at læse, få inspiration til at fortælle, og da jeg opdagede den nordiske mytologi, slugte jeg alt. Som dette vers fra Snorre Sturlasons «Vølvens Spådom»:

*I tidens morgen var intet til
Ej sand eller sø eller svale bølger
Der fandtes ej jord eller himmel foroven
Der var Ginnungagap, af græs var der intet.*

Vi lærte at det var sådan det var da de første mennesker kom til Norden på jagt efter rensdyr: Det lave lys over det gølge landskab som isen havde efterladt. Ginnungagap – den skabende tavse urtid da historierne begyndte.

Det næste jeg kommer i tanke om er min barndoms praktiserende læge, som også var mine forældres kollega i lægehuset i Asnæs. Hver morgen sad de tre på række med hver deres telefon og tog imod opringer fra patienter, mens de sendte den store bog med timelister rundt imellem sig. For barnet som nogen gange så på, så det spændende ud.

På bordet, hvor telefonerne glødede lå et lille dikt under et stykke klar plastic. Det var klippet ud af en avis og efterhånden helt gult. Det var et bruk af Piet Hein (som tidligere har været i Lyrikkstafetten). Det lød:

*Min tillid til
hvad lægen ved
Er der kun ét
der kan slå ned:
Hans mine
af alvidenhed*

Hvorfor tænker jeg på de to digte sammen? Er der en sammenheng mellom den rå tomhed som kalder på skabelse, og nødvendigheten af at vi læger holder sindet åbent og lader os opfylde af undren og forundring? Jeg tror det.

TORSTEIN RISØR